

Joh.11:46-57. 5:e sönd i fastan. 090329

Vi närmar oss påsk. Nästa söndag är det palmsöndag och den stilla veckan inleds. Och i texten läser vi idag, att också den utspelar sig vid den här tiden. "Judarnas påskfest närmade sig står det". Det börjar dra ihop sig, situationen runt Jesus hårdnar, och texten berättar något om varför det gick som det gick i Jerusalem för knappt 2000 år sedan.

Minns ni hur texten började?

Jo, där läste vi. "Några av judarna gick till fariséerna och berättade vad Jesus hade gjort. Överstepräster och fariséerna kallade då samman rådet. Och sade, vad ska vi göra?"

Vad är det då judarna berättar för fariséerna att Jesus gjort. Vad är det som gör att man börja frukta honom så mycket, att man beslutar sig för att ta livet av honom?

I verserna innan berättas det hur Jesus har uppväckt sin vän Lasarus från de döda. Lasarus hade varit död i fyra dagar och redan börjat lukta. Men Jesus gör det omöjliga. Han förvandlar död till liv. Och många kom till tro på honom står det. Men det är inte bara det att han håller på att bli populär. Det visar också att han inte var en vanlig omkringvandrande helbrägdagörare, vilka inte var helt ovanliga på den här tiden. Det var något alldeles extra med honom, därför blir han också farlig.

Den religiösa eliten befinner sig i ett dilemma. Dom fruktar både honom och situationen. Blir han för populär kan det lätt bli turbulens runt honom. Kanske kan det till och med bli ett upplopp? Och kommer då romarna att

förgöra både folket och templet? Man bestämmer sig för att det bästa är att ta livet av honom. Jesus blir efterlyst, den som vet var han finns ska anmäla det. Nej det saknas inte dramatik i bibeln.

Men temat idag är försonaren. Han som kom med helande, med läkedom. För det bristfälliga, för det trasiga. Och i texten finns kopplingen i Kajafas utbristande av de odödliga orden, "Ni fattar inte att det är bättre att en enda dör för folket än att hela folket går under." Jesus får offras. Men djupet ligger snarare i att Jesus låter offra sig. Han kliver själv in i det som händer. Han förstår vad som kommer att hända. Och även om det är med både bön och vanda, så väljer han själv att gå upp till Jerusalem.

Att förklara försoning är inte helt lätt. Det liksom svårfångat och är ett ämne som diskuterats och förklarats på olika sätt genom kyrkohistorien. Och vår kyrka, Missionskyrkan är delvis frukten av en sån diskussion.

Men jag tänker att genom Jesu död och uppståndelse så förändrades något. Något gör att det goda är större än det destruktiva, det onda.

Något gör att världen kan leva i försoning, i ett helande. Och det är detta något, som gör att både livet och kärleken är möjlig. Jesus gick oskyldig in under det onda. Det är han inte ensam om, det har flera gjort både före och efter honom. Men han kom igenom. Han förlorade liksom inte slaget. "På den tredje dagen

uppstånden igen ifrån de döda”. Och därför är livet starkare än döden. Därför är kärleken starkare än det onda. Och helhet starkare än trasigheten. Vi lever vare sig vi tror på det eller inte, i denna vind av försoning och helande som sveper över världen. Det är liksom inbyggt i skapelsen, det sägs att skulle vi inte fortsätta att smutsa ner vattnet, så skulle det rena sig självt. Och därför hade också Kajafas rätt, fast inte på det sättet han trodde och menade. Jesu död gav liv.

Det finns en berättelse från ett fångläger i Sydostasien under andra världskriget som jag tycker har hjälpt mig något att se vad det handlar om. Efter en arbetsdag i djungeln fattades det en spade. Lägerledningen beordrar en uppställning av fångarna där det meddelas att om den skyldige inte träder fram så kommer man att slumpvis välja ut ett antal som förs bort för avrättning. Efter en stunds tystnad kliver en man fram och säger att han gömt undan spaden. Mannen förs omedelbart bort och skjuts. När man dagen efter återigen räknar igenom alla verktygen ser man att man räknat fel, alla spadar fanns... att ge sitt liv för att andra ska leva, att oskyldig gå in under det onda för att andra ska ha liv...

Nej att förklara försoningen är inte helt lätt. Jesus är försonaren och vi får leva i den och av den. Och kanske får det hamna under det vi kallar mysterier. Det som inte alltid kan förklaras på ett rationellt sätt, men som väl går att upplevas.

Målet för försoning är att det trasiga ska bli helt. Trasigheten, brustenheten hittar vi på många nivåer. Till exempel på det personliga planet. Då många av oss lever med en felaktig bild av oss själva. En haltande självbild och självkänsla som säger att vi inte riktigt kan, inte riktigt duger, inte riktigt räcker till. Ibland döms vi av andra, ibland dömer vi oss. Men Jesus budskap visar med önskad tydlighet att vi är redan sedda, vi är redan älskade. Det finns en seendets Gud, den gud som säger. "jag har kallat dig vid namn, du är min"... Inte för det vi är, utan bara just i det, att vi är. Att försona sig med sig själv, med bilden av sig själv. Att vara och att få vara.

Att försona mellanmännsliga relationer. Där vi sitter fast och kanske inte kan förlåta varandra. Där vi inte längre ser den andre, utan bara vad den gjort mot mig. Där samtalet har tystnat och inget mer finns att säga. ibland måste man ge upp något, ibland måste man avstå något för att komma vidare. Adam fick enligt myten avstå ett revben för att inte längre vara ensam. I vår verklighet kan det heta fördomen eller prestigen. Det som skapar avstånd, det som kan få mig att se ner på den andre...

Ibland är det murar mellan länder. Just nu är det en mellan Israel och Palestina. Det är inget nytt, vi har sett dem förr, rädslans murar som effektivt stänger ute dom andra, likaväl som de stänger inne oss själva. Ibland är

muren av betong, ibland är det kärnstridsspetas, ibland är det ord, hårda ord, hotfulla ord, håfulla ord. Att hoppas på försoning, att be om försoning. Det är det vi kan, det är det vi måste.

Att leva i och tro på försoningens möjligheter. Det är att leva som Guds medskapare på den här jorden. Att vara med och forma, att vara med och sprida Guds rike mitt i en värld som ropar efter helhet, efter läkedom. För där vi ser trasigt bli helt, vare sig det gäller inom oss, mellan oss, mellan länder eller i skapelsen. Där kan vi också ana Gud.